

D'UNA DECISIÓ LOCAL INDEPENDENT A UNA LLUITA INTERNACIONALISTA

Adel Samara

24/01/2008

www.tlaxcala.es

Traducció al castellà de Nadia Hasan i Paloma Valverde

L'any 2006 va ser l'any de la victòria de la resistència, una victòria que mereix un anàlisi més profund sobre les lliçons [extretes] del camp polític, social, i en la guerra de guerrilles. La majoria dels àrabs del Líban van participar a la guerra, i no sols els valents lluitadors de Hezbola. En un anàlisi final, la posició dels agents imperialistes contra els combatents en aquest país, van donar a la victòria un gust encara més dolç. Va ser el primer desafiament d'aquest tipus a l'exèrcit sionista i a les armes i polítiques estadounidenques. Allò irònic és que aquesta victòria ha estat el blanc de molts atacs per part dels derrotats règims clientelistes [1] àrabs que a més minimitzaren aquesta victòria al comprendre que aquesta batalla podria significar el començament de la victòria del poble.

És cert que aquesta guerra no va conduir a la derrota final de "l'animal salvatge", però el va ferir greument i no hi ha cap dubte que "l'animal salvatge" es venjarà amb duresa. Aquesta política agressiva colonial i imperialista va ser construïda per mantenir una guerra permanent amb la Nació Àrab inclús si els àrabs els "donen" tota Palestina i encara més. Durant tot el 2007, els enemics del poble es van preparar pel seu contraatac per a liquidar a la resistència i acabar amb la causa Palestina.

D'acord amb aquest punt de vista, crec que aquest nou any de 2008 serà ombrívol i perillós. Al contrari, per què setze dirigents àrabs assistirien a la Conferència d'Anàpolis (novembre de 2007) sense un pla clar i un compromís real? El règim sionista mai ha deixat d'assassinar palestins a diari, inclús durant les sessions de les conferències d'Anàpolis i París. Tot i això, Abbas, dirigent de l'Autoritat Palestina [AP], va definir als sionistes, els qui ocupen Palestina, com als "nostres veïns". És irònic que el feixista Yitzhak Shamir, primer ministre israelià, utilitzés les mateixes paraules: "binano we bain shkinano" (entre nosaltres i els nostres veïns).

Però la participació de dirigents àrabs a la conferència no va ser tan sols per qüestions de protocol. És més perillosa que la Conferència de Madrid (octubre de 1990), que engendrà els acords d'Oslo. La Conferència de Madrid va assentar les bases pels subsegüents i catastròfics acords d'Oslo. Tristament, molts palestins encara creuen que el Dr. Haider Abdulshafi i Arafat van contribuir i van obtenir un guany tangible d'aquestes dues problemàtiques negociacions de Madrid i Oslo. Mentre en essència les dues conferències van estar relacionades internament i el seu resultat fou el reconeixement del règim sionista asquenazi, és a dir, de l'Estat jueu pur que pràcticament significa la fi del dret al retorn pels palestins.

Per què les “donacions” van més enllà de les demandes dels peticionaris?

Mentre que l'autogovern palestí (la AP) va demanar 5.400 milions de dòlars a la Conferència de Paris (desembre de 2007), els “donants” es van decidir a aportar 7.400 milions de dòlars, un comportament que contradiu totes les teories i polítiques de préstecs i d'ajuda en la història. Els donants són els mateixos imperialistes que segueixen explotant a les poblacions més pobres a la perifèria, i arrossegant a centenars de milions d'éssers humans a la inanició. Més encara, el règim beneficiari és un règim corrupte, almenys segons un informe dut a terme per la Comissió de la Unió Europea i segons moltes proves de la pròpia AP. Resulta sorprenent saber que en el passat el [règim] corrupte va demanar més del que va rebre i que els donants ara li donen més del que demana. Una resposta a aquest fenomen podria ser que [el fet de que] el règim de la AP és el primer en la història que compleix les recomanacions del Banc Mundial i del FMI.

Aquest problema econòmic troba la seva resposta en les condicions socials i polítiques. Les noves i antigues donacions a la direcció de la AP són el pagament pel seu compromís polític, que és el reconeixement del règim sionista i la capitulació del dret al retorn.

Dues èlits i una altra més

Als economistes sionistes com Ezra Sadan, Simha Bahiri, i altres, els va costar prop de dues dècades comprendre que “qualsevol” desenvolupament de les colònies de Cisjordània i Gaza no contradiu el de l'entitat sionista. Des de 1989 aquests economistes han aconsellat al seu govern la concessió de permisos per a empreses palestines. Economistes i empresaris palestins que “teoritzaren” sobre la necessitat de que l'economia de Gaza i Cisjordània es tornés dependent de la de l'enemic i d'expandir les empreses de subcontractes entre les dues economies, van estar d'acord amb aquests economistes sionistes. Aquesta relació entre el centre i la perifèria (tot i que a una escala molt petita) va conduir a la creació d'una nova classe clientelista a Gaza i Cisjordània que va substituir a la mateixa èlit [existent] durant l'administració jordana-egípcia de Gaza i Cisjordània amb anterioritat a l'ocupació de 1967.

La burocràtica èlit política de la OAP, que va firmar els Acords d'Oslo i es va aprofitar dels palestins de tot el món i de les donacions de dirigents àrabs -cadascun pels seus propis interessos polítics-, es va convertir en una burgesia burocràtica. Aquesta direcció burocràtica va comprendre molt aviat que la seva lluita mai assoliria la fita d'alliberar Palestina i, per tant, va decidir comprometre l'alliberament nacional i acceptar un autogovern limitat. La mateixa èlit va ser recolzada per la teorització d'intel·lectuals, acadèmics i directores d'ONG palestines que es van convertir en el mandarinat de l'AP.

Des dels Acords d'Oslo (1993), aquestes dues èlits van “cobrar” molts diners de rendes polítiques, corrupció i empreses conjuntes. Ells van aplanar el camí per a la tercera èlit: els capitalistes palestins a la Shatat (la Diàspora) que van entrar a Cisjordània i a la Franja de Gaza amb els permisos atorgats per l'ocupació israeliana, igual que altres palestins de la OAP. Aquestes èlits van fer aportacions econòmiques relatives per monopolitzar (a través d'Arafat) la major part de les àrees d'inversió més rentables, especialment les telecomunicacions i el mercat de valors.

Després de les últimes eleccions palestines (gener de 2006) els donants occidentals i els sionistes van imposar un ferri estat de setge sobre Gaza i Cisjordània, al que va seguir el

conflicte militar a Gaza. Aquests esdeveniments van facilitar el camí perquè les tres èlits abans mencionades, és a dir, la burocràcia política, els intel·lectuals i els capitalistes prenguessin el poder i creessin el govern interí del sector privat, intel·lectuals liberals, ONG, etc. Les tres van rebre el recolzament de l'imperialisme nord-americà i del règim sionista asquenazi, motiu pel qual l'actual govern interí vol a tota pressa la normalització i posar en marxa les exigències sobre seguretat imposades per Israel, inclús quan les forces sionistes estan massacrant a la població palestina de Gaza.

Algunes persones creuen que aquest govern és merament tecnòcrata, cosa que no és el cas. És la imatge d'aquest govern la que està tan polititzada; representa la política de les tres èlits que accepten la dominació estadounidense. L'actual govern de l'AP no és sols un govern d'Al Fatah. Tot i que alguns membres d'Al Fatah creuen que després d'un cert temps aquest govern els tornarà el poder o farà el "treball brut", en el que Al Fatah prefereix no involucrar-se, crec que es mantindran els plans polítics d'aquest govern [2], que tractarà de "resoldre" el conflicte en forma d'un petit Estat. Això està relacionat amb el fet de que els sionistes han arribat a la conclusió de que un petit Estat palestí és millor que la situació actual, especialment degut a que volen imposar el programa d'un Estat purament jueu. Pels sionistes, això també és millor que la solució d'un únic Estat [3].

Mentre que el govern de l'AP sigui la font de donacions, això és, la principal sinó la única font d'ingressos dels prop de 200.000 empleats públics, moltes d'aquestes persones obeiran les seves ordres i les seves polítiques. Alguns podrien renunciar degut a una oposició política i altres podrien retirar-se. Una de les claus del poder econòmic actual es troba en la Conferència de París quan els donants declararen estar d'acord en "pagar" perquè el Sr. Salam Fayyad és el primer ministre.

Per enfortir al nou govern es necessitaren dues conferències: la Conferència de París (desembre de 2007, per aconseguir el recolzament econòmic) en la que al nou govern se li va prometre que rebria més del que havia sol·licitat, i la Conferència d'Anàpolis (novembre de 2007) per dur a terme les polítiques de normalització a escala nacional àrab, la integració del règim sionista asquenazi a la Nació Àrab en forma d'una integració mitjançant la dominació. És per això que 16 règims clientelistes àrabs van assistir a la conferència on van donar llum verda per un Estat jueu pur, per desmantellar el dret al retorn del poble palestí i deixar la porta entreoberta per l'expulsió dels palestins de 1948 que viuen dins de l'entitat sionista. Això recolza el nostre anàlisi de que qualsevol moviment en la qüestió palestina, positiu o negatiu, està profundament lligat a allò àrab. Per aquest motiu, el 13 de gener Abbas va assenyalar que: "[...] Ara qualsevol pas que donem està íntimament unit al dels dirigents àrabs".

Aquest és el resultat final del deteriorament de polítiques i de la causa nacional a la Nació Àrab. Des de 1967 a 1973, organitzacions esquerranes palestines van repetir constantment que haurien d'intervenir en els assumptes interns dels règims àrabs. Després, l'esquerra degenerà i s'encaminà cap a l'extrema "dreta". Però els règims àrabs mai deixaren d'interferir en la qüestió palestina. Però els dirigents de la OAP no volen cap participació dels règims radicals àrabs, motiu pel que els líders de la OAP llançaren la consigna de la "Decisió Nacional Palestina Independent" que està oficialment en contra de tots els règims àrabs, essencialment en contra d'aquells [règims] àrabs que estan en contra de comprometre's amb el règim sionista asquenazi.

Per què Abbas convida als àrabs a ser "socis de igual a igual"? Perquè els règims àrabs han arribat a la situació d'interiorització de la derrota.

La manipulació i la indústria de l'Estat

Molts, sinó tots els palestins, qualificaren al moviment de resistència de “revolució” palestina, un nom que no té cap recolzament sobre el terreny. De fet, la qüestió palestina necessita més que una revolució, necessita una revolució internacional. La revolució no és sols la lluita militar. Més que això, l'objectiu de la revolució és canviar la situació actual i si fracassa en aconseguir-ho mai s'adapta i accepta la mateixa situació que va rebutjar. El moviment de resistència palestí mai va ser capaç d'alliberar Palestina ni de canviar la situació política, social, cultural i econòmica pels palestins.

Quan la OAP no va aconseguir ni el canvi ni la victòria, es va veure en la necessitat de substituir algunes coses i mantenir controlades a les masses i reencaminar les seves activitats. Aquest “tripijoc” aviat es va posar en marxa a Beirut, quan la OAP actuava com un Estat: als militants se'ls tractava com si fossin un exèrcit formal, s'obriren oficines administratives i molta ajuda econòmica per part dels règims reaccionaris àrabs inundaren als líders de la OAP. Tot això va passar quan la OAP es trobava forade Cisjordània i la Franja de Gaza!

Hi ha dues preguntes sobre la OAP que m'han desconcertat durant tota la meua vida. D'on va obtenir aquesta direcció tots aquests diners des del primer dia de la seva existència, i per què es van utilitzar principalment en “comprar” lleialtats i augmentar la corrupció [4] si la OAP era una revolució en sí mateixa?

Amb anterioritat a 1982, “l'Estat Fakhani” [5] a Beirut va marcar el començament d'un gir des de l'alliberament de la Nació Àrab i l'Estat democràtic secular cap a la creació d'una autoritat nacional a Cisjordània i la Franja de Gaza. Moltes organitzacions palestines, com per exemple el Front Popular d'Alliberament de Palestí (FPAP) i el Front Democràtic per l'Alliberament de Palestina (FDAP) adoptaren consignes del tipus: Construïu un Estat a qualsevol tros de terra alliberada!

Al 1988, sense alliberament, la OAP declarà un Estat palestí a la seva conferència d'Algèria. Aquesta fou la primera manipulació directa del poble al que es va orientar, tot i que gradualment, per a passar de la recuperació de la seva pàtria a exigir un “Estat”. Aquest “Estat” va tenir més ambaixades de les que tenien els Estats de debò. La pregunta segueix sent, d'on van provenir tots aquests diners?

Oslo va marcar el moment decisiu en el que molts dels militants van saber que si no tornaven a Cisjordània i a Gaza s'enfrontarien a un futur de gana i atur. Alguns d'ells podrien ser empresonats per la policia d'aquest règim àrab o d'aquell. És una nova equació: un Estat diminut amb un diminut dret al retorn, en aquest cas el retorn dels líders amb la seva política, mandarinat i no el retorn del poble palestí.

L'alliberament de Palestina ha estat completament silenciada i substituït per consignes mancades de significat com: “l'Estat independent amb la ciutat santa de Jerusalem com la seva capital”. Quina mida té aquest Estat? Cap palestí o àrab ho sap, i Jerusalem es va convertir en Palestina! La pregunta és: Si provinc de Nazaret o de Haifa, què obtindrà de la diminuta Jerusalem a part d'un lloc on resar? I si no sóc religiós, quin és el significat de la reivindicació de Jerusalem Oriental i la pèrdua de tota Palestina?, més important encara, quin és el destí de la regió i el món si el règim sionista asquenazi es manté com una base per a saquejar als pobles?

Per això, l'èmfasi en l'Estat i en Jerusalem és un "curs de formació" perquè el poble minimitzi els seus drets i obliidi indirectament, i després directament, el Dret al Retorn. El nostre poble està atrapat, com els alumnes en una escola, per aniquilar-li la memòria col·lectiva i els drets o per rentar-li el cervell i fer una reeducació col·lectiva.

Tot es fa evident quan el president d'Estats Units [EUA], que va ser acorralat per a respondre preguntes sense estar "preparat" per les respostes o pel que conscientment volia dir. En la seva última visita a Ramala va resumir el futur de la següent manera:

Israel serà un Estat exclusivament jueu.

S'entregarà un "Estat" pels palestins a Gaza i Cisjordània; les seves diferents parts estaran connectades geogràficament. Ningú sap en quant de Cisjordània i la Franja de Gaza. Aquest Estat serà un Estat segur, que servirà a la indústria de la seguretat israeliana [6].

S'acabarà amb el Dret al Retorn.

Els refugiats palestins han d'acceptar les compensacions.

Nacions Unides ja no és rellevant per a la qüestió palestina. (Mentre Bush neutralitza a Nacions Unides, les classes dirigents formals, per què no compartim la lluita amb les classes populars del món?)

Els règims àrabs accepten els plans d'EUA i al règim sionista asquenazi.

Això dona una resposta de per què tota aquesta propaganda es concentra en "l'Estat" palestí, inclús els sionistes i els estadunidencs parlen d'ell. De forma paral·lela, el règim sionista asquenazi continua amb la seva política d'assassinats, destrucció, matances, robatori de terres, etc.; una política que té tres objectius:

1- L'expulsió de la població a Gaza i Cisjordània, que serveix a l'objectiu sionista últim d'ocupar una Palestina 'desocupada'.

2- Desmoralitzar als palestins, ja que aquestes polítiques es duen a terme mentre el dirigent palestí i els dirigents àrabs donen la benvinguda a Bush i a Olmert.

3- Recolzar als àrabs que estan per la normalització.

És de ressenyar que l'assoliment d'aquests objectius s'està produint de forma gradual, inclús si no es posen de manifest de forma cridanera.

El truc de 'l'Estat' palestí és una manipulació psicològica i material magníficament orquestrada. A molts els dona la oportunitat de creure que el paper de l'Estat és garantir la seguretat de les persones, tot i el fet de que el caos actual es va dissenyar de forma deliberada per a provocar una crisi, una crisi diferent a la de la pròpia ocupació. Després d'una període de temps, la AP garantirà l'ordre, com van pretendre fer a Nablus, i la gent se sentirà a gust. La pregunta és qui començà aquest caos a Gaza i Cisjordània? La corrupció de l'AP és un exemple. L'AP utilitza a les forces policials per mantenir la seguretat. Aquests policies estan conscienciats de que el seu paper és el de recolzar al règim i reprimir les manifestacions contra el règim que els dona de menjar, quan la majoria dels palestins estan sense feina. Tot i que els policies provenen de les classes

populars recolzen al règim i se'ls manipula fins a l'extrem de que ells creuen que són el propi règim. Per consegüent, el policia està preparat per reprimir, però segurament, no està preparat per a sacrificar la seva vida si s'enfronta a un poble revolucionari. Un altre cop ens fem la pregunta, qui és el revolucionari? El policia àrab-palestí o el ciutadà francès que recolza als palestins inclús amb el boicot dels productes fets a Israel? Els policies sempre estan disposats a caure en el feixisme. La seva educació és escassa i mai han tingut accés a una cultura revolucionària. Aquest és el per què sempre estan disposats a convertir-se en feixistes. Això és el que els va passar als manifestants que s'oposaven a la visita de Bush a Ramala.

Un tenebrós Any Nou

Els palestins i els àrabs han iniciat el nou any de 2008 dividits en dos grups:

1- Les classes dirigents i els règims que recolzen l'imperialisme i al règim sionista asquenazi, neguen el dret al retorn, normalitzen relacions amb el nucli del sistema capitalista i amb el règim sionista asquenazi, subjugats al 'Gran Pròxim Orient', i que segueixen per una banda amb la seva dependència, i per l'altra, amb la repressió. Estan disposats inclús a lluitar amb Iran. No és estrany: lluitaren contra Iraq.

2- Els moviments de resistència -les classes populars que estan contra el primer grup- animats per la victòria de Hezbola de 2006.

Els palestins el programa polític dels quals és un 'Estat' donat per Bush ara van a contra rellotge. Estan integrant completament l'economia de Gaza i Cisjordània a la dels sionistes amb la construcció conjunta d'infraestructures, clamant per la pau, la no-violència, etc. El règim clientelista va decidir no esperar als polítics per a normalitzar; volen arrossegar als polítics darrere seu per arribar a un punt de no retorn. Això no és estrany. La pau pel capital crearà la seva pròpia classe dirigent els interessos de la qual estan integrats als del sistema mundial i en els del nucli sionista a la regió. El sector privat és del que se serveixen els països donants i a qui alaben sense cessar.

En els últims temps s'han produït dos fets d'importància: La creació del consell conjunt de comerç israelo-palestí i la creació d'un nou exèrcit de seguretat per l'AP format per 500.000 homes, escollits (lliures de tota sospita revolucionària) i entrenats per experts estatunidencs a Jordània. Ells conformaran la maquinària de 'l'Estat de seguretat' del sistema feixista al que a Kana'an Online vam fer referència anys enrere.

De les ONG a les OG (organitzacions governamentals) i als governs no governamentals

De forma paral·lela a les mencionades més amunt, s'està produint una altra campanya; és la campanya dels règims occidentals, els règims dels clàssics països imperialistes i dels governs que defineixo com a "governos no governamentals": Noruega, Suècia i Dinamarca, que no tenen una història vergonyosa directa en la nostra regió però que serveixen als vells imperialistes a la zona com si fossin ONG al servei d'institucions governamentals.

L'imperialisme va començar la seva nova penetració a la nostra cultura i esperit revolucionari mitjançant les ONG que pretenien promoure el desenvolupament i el treball

humanitari però que servien a la normalització amb la ocupació israeliana, apostaven per la coexistència amb el règim colonial sionista, etc.

EUA no és l'únic país que recolza la pau pel capital, reforça la normalització, acusa qualsevol part que no reconegui el règim sionista asquenazi que ocupa Palestina de ser terrorista i intenta per tots els mitjans pressionar als palestins i als àrabs perquè acceptin aquest reconeixement i ignorin la resistència, el desenvolupament, la unitat àrab, la democràcia i el socialisme.

Després d'anys en que les ONG netejaren la cara dels règims imperialistes, ara aquests règims treballen directament sense màscara a Gaza i Cisjordània, amb el pretext de promoure el desenvolupament, la construcció d'emporis capitalistes israelo-palestins per explotar als treballadors palestins i oferir a l'AP més del que va demanar. EUA, Regne Unit, Alemanya, França, Itàlia, Canadà i Japó [7], i inclús la lumpen-imperialista Turquia, manipulen al nostre poble amb falsos projectes per a normalitzar i acceptar l'Estat d'Oslostan [8].

Noruega va aplanar el camí pels acords d'Oslo, Suècia va fer lo seu per la creació del consell conjunt de comerç israelo-palestí, mentre que Dinamarca està ocupada amb l'atac al profeta Mohamed. Una criminal i vergonyosa divisió del treball. És el de sempre en aquests règims amb una herència de segles de saqueigs i bloqueigs al desenvolupament a l'exterior.

Gaza: piles de carn i rius de sang

Molts consideren que el control de Gaza per part de Hamas en l'últim any és un cop d'Estat, al mateix temps que molts consideren que sobre Hamas s'ha imposat un cop d'Estat internacional i gradual, així com el setge als palestins de Gaza i Cisjordània després de la victòria de Hamas a les eleccions.

En realitat, tota Palestina està en crisi i Gaza sols és una part, però per què es concentra a Gaza l'atac contra Hamas i per què tots els règims del món volen arrancar el poder a Hamas? Perquè l'AP necessita desesperadament implicar a la opinió pública en els seus assumptes interns i mantenir-se el més lluny possible dels catastròfics avenços cap a la normalització, dels acords de seguretat i de la negociació amb el règim sionista asquenazi que van tenir lloc al mateix temps que els seus crims a Gaza i Cisjordània. Com s'ha assenyalat més amunt, en poques hores el règim sionista asquenazi va assassinar a 20 civils a Gaza i en va ferir prop de 70. El règim sionista va aconseguir imposar una separació entre les seves campanyes de sang contra els civils i les anomenades negociacions de pau. El règim estadunidenc intenta manipular a l'opinió mundial amb les seves campanyes contra l'anomenat 'terrorisme'. Resulta irònic veure com l'AP es comporta com si la massacre de Gaza tingués lloc en un altre planeta. A més, ara utilitzen a Gaza com una justificació per a seguir amb l'ocupació israeliana. Podria inclús justificar el retràs dels sionistes per "l'Estat" promès per Bush amb el pretext de que després de la retirada del règim sionista asquenazi, Hamas també dominarà Cisjordània.

La justificació sionista de les seves massacres a Gaza -els mal anomenats míssils- és falsa. La veritable raó és que volen que Hamas reconegui al règim sionista. Tots els grups que reconeixen al règim sionista asquenazi ara estan enfrontats a Hamas. Per ells, és l'últim obstacle en l'"idíl·lic" camí cap al reconeixement del règim sionista asquenazi i la catapulta del dret al retorn. Això explica el silenci mortal del règim palestí, dels règims

àrabs i internacionals, incloses les Nacions Unides, en un moment en el que els habitants de Gaza s'enfronten a una massacre deliberada que es porta a terme mitjançant l'assassinat, el bloqueig i el tancament de fronteres.

Avenços diferents, diferents anàlisis

La contrarevolució continua la seva agressió contra les nacions a la perifèria i contra les classes populars al centre del sistema capitalista mundial. Encara és capaç de generar major poder de matar, explotar i manipular. Els seus aliats als països perifèrics augmenten, especialment en països àrabs i a Palestina amb els renegats que estan al poder. A l'interior, els palestins de Gaza i Cisjordània cada cop estan més dividits entre els potentats o els que s'han convertit en potentats i una majoria que cada cop més cau en la misèria.

L'objectiu de l'AP és generar des d'aquests dos grups una nova posició política, és a dir, mantenir-los ocupats en assumptes interns de forma que acceptin qualsevol solució política, inclús si es presenta en la forma de l'Estat transferible de Bush. Els potentats volen 'tranquil·lilitat' perquè volen treballar en els seus negocis i les classes populars podrien acceptar aquesta 'tranquil·lilitat' per poder suportar la duresa de la seva vida quotidiana. Per a aquests últims, les classes populars -la majoria de la població-, el pla dels renegats podria funcionar per la força i en un context temporal. La gent es cansarà de lluitar fins un punt, el que seria un cop de sort per la contrarevolució arribat el moment, però qualsevol degeneració no durarà i es produirà una nova Intifada.

L'actual deteriorament del moviment d'alliberament palestí és un cop de sort perquè el bàndol dels que busquen acords arribi a una solució amb el règim sionista recolzat pels governants àrabs clientelistes i pels règims capitalistes, especialment a Occident. L'obligació del moviment de resistència palestí i dels revolucionaris àrabs i internacionals és dur la lluita a l'esfera internacional.

Promoure la lluita palestina es converteix en una obligació pels revolucionaris internacionals, no com una qüestió de caritat o inclús de solidaritat. Nosaltres, els palestins, hem d'explicar a les classes populars del món en general i a les forces revolucionàries en particular que la nostra lluita mai ha estat i mai serà -i això no canviarà- una simple lluita per tenir una vida millor o per suportar el dia a dia. A més, no és una lluita d'àrabs o musulmans contra jueus o contra Occident, tot i que molta gent que lluita està motivada per factors nacionals i religiosos. Al contrari, la nostra lluita és la lluita d'un poble que va ser expulsat de la seva terra fa 60 anys i lluita per tornar; la nostra lluita també és una lluita internacional perquè és una lluita contra l'imperialisme que genera totes les catàstrofes a la nostra regió i amenaça la pau del món.

Ja que aquest és el cas del règim sionista asquenazi, creiem que el paper de tots els revolucionaris del món és el de participar d'aquesta lluita, cadascú d'acord amb les seves possibilitats i la seva preparació. No hem de limitar la nostra lluita als palestins o als àrabs (musulmans i cristians). Ja que el món està dividit entre revolucionaris i contrarevolucionaris, la lluita palestina ha de ser una lluita internacional i el cor de la revolució mundial.

No obstant, per protegir a les classes populars de la manipulació de la burgesia palestina, sionista, àrab i dels règims capitalistes occidentals, nosaltres, altre cop, hem d'explicar el més clar possible que la lluita palestina mai es va produir per menjar, habitatge o roba.

Aquesta lluita és pel dret al retorn del poble palestí a la seva terra ocupada al 1948. És una lluita nacional contra un règim colonial al que les classes dirigents capitalistes recolzen i armen fins les dents. La derrota del règim sionista asquenazi serà la batalla més important per derrotar a l'imperialisme a la regió i al capitalisme en aquesta era de globalització.

Per això, la participació en la lluita ha de mantenir-se ferma contra la falsa solució dels dos Estats, és a dir, d'un Estat jueu 'pur' -una forma racista d'Estat que mai ha existit en la història- i un diminut 'Estat' cedit als palestins pel president del règim imperialista d'EUA.

La solució dels dos Estats obre la porta a molts intel·lectuals que actuen com a humanitaris, liberals, etc., però que finalment, directa o indirectament, serveixen als plans sionistes i imperialistes. Aquestes persones que promouen la tolerància i el perdó, el qual -si es materialitza- és un engany perquè el poble palestí abandoni la lluita armada i el seu dret al retorn [8].

Per últim, la solució d'un Estat mai ha estat legitimada des del fracàs d'Oslostan, els actes terroristes del règim sionista asquenazi o la divisió i inclús les lluites internes palestines. És la única solució que nega la pau per la solució final. Però, quina classe d'Estat és aquest? Molts defensen que és un Estat democràtic, secular o un Estat per a tots els seus ciutadans. No hi ha un Estat sobre la terra que no ho sigui, d'una forma o d'una altra, per tots els seus ciutadans. La pregunta és, fins a quin punt és per a tots? L'Estat sionista és un Estat per a tots els ciutadans en matèria de presons, passaports, etc. Per aquest motiu és pel que els qui defensen un Estat democràtic secular són o sionistes esquerranosos -que mai han tingut el valor de transcendir el sionisme- o àrabs que són inferiors fins el punt de que sempre estan dins dels límits que han marcat els seus supervisors sionistes o jueus.

Qualsevol solució d'un Estat no pot ser altra que la d'un Estat socialista; un Estat que garanteixi el dret al retorn, que nacionalitzi la terra i la indústria i que acabi amb el criminal aparell militar sionista.

Els qui resen perquè es repeteixi l'experiència de Sud-àfrica, cauen en tres greus errors:

- 1- Intenten aplicar unes determinades condicions a una situació que és diferent.
- 2- Obliden el fet de que el règim sionista asquenazi està molt aprop i encara se'l necessita al centre dels països capitalistes de cara a futures agressions. En altres paraules, la relació entre el centre del capitalisme i el règim sionista és més profunda i més complicada de la que hi havia amb l'antiga Sud-àfrica blanca.
- 3- Degut a que el nou règim de Sud-àfrica és secular i democràtic, no un règim socialista, ha fracassat en la solució dels assumptes relacionats amb la propietat de la terra, el complex militar i la justícia social. Per aquest motiu, Nelson Mandela fou lleial amb la seva raça, però no amb la seva classe.

Notes

1- Terme que fa referència als règims subjugats als poders imperialistes. L'autor, tot i així, utilitza el terme "règims compradors", terme molt utilitzat per Samir Amir als seus escrits. Hem preferit, no obstant, utilitzar el terme "clientelistes" per considerar-lo més universal

[N. de les T.].

2- El començament d'aquesta corrent, als autors de la qual denomino "intel·lectuals al servei d'altres" es va produir a mitjans de 1970.

3- La solució d'un únic Estat és molt discutida. Mentre molts àrabs i jueus la rebutgen des d'un punt de vista xovinista, també la rebutgen figures respectades com Noam Chomsky sense una raó clara més enllà de que creu que els jueus es dissoldran entre els àrabs. Però si la solució d'un únic Estat té qualsevol altra forma diferent de la d'un procés d'alliberament de Palestina per i com a part d'una Nació Àrab socialista, serà un Estat amb dues classes nacionals: la classe alta, la jueva, i la classe baixa, els àrabs palestins.

4- Al juny de 1968, a la presó de Nablus, "Abu Nabil", dirigent d'Al Fatah, em va dir que erem una estructura armada. Sóc oficial i nosaltres rebem salaris tots els mesos. Aquest fet es va produir durant una baralla que vaig mantenir amb ell perquè vaig criticar a Abu Ammar (Yasser Arafat). En aquest encontre vaig saber per primera vegada que el seu sobrenom era Al-Jityar.

5- Nom que rep l'Estat (també denominat República Fakhani) que Arafat va construir a la zona de Beirut que controlava abans de 1982 [Nota de les T.].

6- "...Dennis va tractar d'assentar les bases per a Wye, reunint-se abans amb Mohammad Dahlan, el cap de la seguretat palestina, a la platja de Gaza. El missatge de Dennis fou essencialment el mateix que li va donar a Arafat dos anys abans: "[...] Els palestins han d'estar llestos per a fer concessions als israelians en el camp de la seguretat. Han de tenir en compte les preocupacions israelianes com no s'ha fet fins ara". Després enumerà com ho farien. La resposta de Dahlan fou previsible. "No", ell mai acceptaria això. El veurien com un traïdor, etc, etc. Bé, li va dir Dennis, canviarem les paraules, però no alterarem l'essència. Dahlan va acceptar això -realment no va tenir una altra opció?- però Dennis seguia incòmode. Sense una resposta sobre seguretat, no podria influir a Bibi Netanyahu qui, a la primavera de 1996, va succeir com a primer ministre a Simon Peres, i sense pressionar no es podria fer res. (George Tenet, *At the Center of the Storm: My Years at the CIA*. Harper Collins Publishers, 2007, p.57).

7- S'ha d'assenyalar que els representants de la Unió Europea en zones d'influència de l'AP, sempre estan invocant la seva autoritat i inclús negant que hi hagi corrupció. Una de les últimes mentides és que Colin Smith, el representant de la policia de la Unió Europea és que els policies palestins són molt experts i neutrals. Pocs dies abans d'aquesta declaració, la policia palestina va carregar contra una manifestació autoritzada contra els crims del règim de George W. Bush a Palestina, Iraq i al món. Moltes persones resultaren detingudes i ferides i inclús un membre del consell nacional palestí també resultà ferit.

8- Joc de paraules que fa referència a la Palestina després dels acords d'Oslo i que prové de Hamastan (la denominació despectiva que els israelians apliquen a Gaza després del triomf de Hamas) i Fatahtan per a Cisjordània [N. De les T.].

9- Molts intel·lectuals palestins i àrabs formen part, de fet, d'aquesta categoria. El difunt Edward Said mitjançant la seva proposta d'utilitzar noves idees per a solucionar el conflicte, i altres àrabs com el nou grup denominat "els àrabs racionals". El mateix s'aplica al tan conegut lingüista humanitari Noam Chomsky que s'oposa a la solució d'un únic Estat.